

Thi saa vil Forskellen blive væsentlig mindre. Det Skridt, som gøres i Dag, vil ogsaa konsekvent og logisk føre til, at Skridtet en anden Dag gøres fuldt ud, og saa faa vi Fattighjælp uden Fattighjælps Virkninger. Og det mener jeg ikke er en Ordning, som skal bidrage til, at vort Folks i Forvejen ikke ret stærke Erhvervslyst og Selvstændighedsdrift fremmes. Det er ogsaa min eneste Grund til at nære Betænkelighed ved det Lovforslag, som foreligger her i Dag.

Jørgen Berthelsen: I Anledning af de Udtalelser, der nu sidst kom fra det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen), der gjorde gældende, at Spørgsmaalet om de 10 Aar ikke har været fremme, før det blev indbragt ved privat Lovforslag, skal jeg sige, at jeg tror, at det ærede Medlem tager fejl. Hvis det ærede Medlem erindrer Forhandlingerne om den Lov, som vi vedtog her i Samlingen 1901—02, vil han mindes, at det Spørgsmaal da var meget stærkt fremme ogsaa her oppe i dette Ting, og der var allerede den Gang et betydeligt Mindretal for, at vi skulde stryge de 10 Aar og sætte dem ned til 5 Aar. Jeg forstaa egentlig heller ikke rigtig det ærede Medlems Udtalelser om, at der i Fordringen om de 10 Aar ligger en Fordring om Selvhjælp. Det ærede Medlem kræver, at der skal igennem denne Selvhjælp ydes Bidrag fra de Folk, som villé have Alderdomsunderstøttelse, og som ikke have begaaet nogen anden Forbrydelse end den, at de have faaet Fattighjælp. Men hvorledes vil da det ærede Medlem stille sig overfor de Folk, som f. Eks. have været straffede for Tyveri og som, efter at have faaet Æresoprejsning efter 5 Aars Forløb, kunne faa Alderdomsunderstøttelse? De have heller intet Bidrag givet. Spørgsmaalet om de 10 Aar og 5 Aar var altsaa netop meget stærkt fremme, den Gang vi fik den sidste Lov, og det er saaledes ikke rigtigt, som det ærede Medlem sagde, at det ikke har været fremme, før det kom frem ved privat Initiativ.

Forøvrigt slutter jeg mig til de øvrige Talere, som have anbefalet Forslaget, og det er mig en stor Glæde, at det ser ud til, at den efter min Opfattelse fuldstændige uretfærdige Bestemmelse, som har eksisteret saa længe, nu bliver hævet.

Jørgen Pedersen: Jeg ønsker blot at give den Oplysning, naar Talen er om, hvor længe siden det er, at Spørgsmaalet om de 5 Aar første Gang kom frem, at

dette Spørgsmaal var fremme allerede under Lovens Tilblivelse. I det mindste en Del af Forslagsstillerne til denne Lov ønskede oprindeligt, at Fristen skulde være 5 Aar, men det lykkedes ikke under de Forhandlinger, som den Gang førtes imellem Medlemmer af de forskellige politiske Retninger, at gennemføre Kravet om de 5 Aar, men Ønsket derom var allerede den Gang fremme.

Selvfølgelig slutter jeg mig til de andre ærede Medlemmer, som anbefale det foreliggende Forslags Gennemførelse.

Bramsen: Blot den Bemærkning, at der ganske vist var mange Ønsker fremme i 1892, men jeg har ikke udtalt noget om, hvilke Ønsker der da var fremme; jeg har kun udtalt mig om, hvad den gældende Lov bestemmer, og i Relation til disse Bestemmelser ere mine Bemærkninger fremsatte.

Da ingen yderligere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling.

vedtoges uden Afstemning.

Formanden: Der er ikke mere paa Dagsordenen, men udenfor Dagsordenen har Indenrigsministeren Ordet for at fremsætte det i Dag anmeldte Lovforslag.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg): Det Lovforslag, jeg her har den Ære at forelægge for det høje Ting, er Forslag til Lov om Ændringer i Forordningen af 8. Juni 1839, indeholdende nærmere Bestemmelse angaaende fremmedes Handelsberettigelse. Der er i de senere Aar gennem Udenrigsministeriet rettet Henvendelser til Indenrigsministeriet om at fremsætte Forslag om at mildne de nugældende Bestemmelser herom. Og navnlig er der fra Englands Side gennem Udenrigsministeriet indkommet Anmodning til Indenrigsministeriet om at fremsætte et saadant Forslag. Lovforslaget gaar ud paa at mildne de nugældende Bestemmelser for fremmedes Handelsberettigelse saaledes, at der ikke længere kræves, at de skulle, hvor de komme, fremvise deres Bevis, men det er tilstrækkeligt, naar de paa det førstkomende Toldsted have fremlagt deres Bevis, enten, som nu, et af de hjemlige Autoriteter udstedt Bevis, eller et, der er godkendt efter Indenrigsministeriets nærmere Bestemmelse. Med Hensyn til de Byer, de